

CAPITOLUL I

COBISA, PROVINCIA TOLEDO, 6 IUNIE 2009

Capita I. Navigatio Sancti Brendani abbatis. Călugărul Odran se întoarce la mănăstirea din Conflert, după o absență de mai bine de șapte ani. Îl informează pe abatele Brendanus despre extraordinara lui călătorie și îi cere să i se alăture fratelui Mernoc pe Insula Paradisului.

Cobisa era una dintre acele localități mici și liniștite din La Mancha, unde niciodată nu se întâmpla nimic. Până într-o zi, când se întâmplă ceva.

Și atunci totul se petrecu pe neașteptate.

– Ar trebui să veniți să vedeați ce s-a întâmplat în biserică, domnule primar!

Secretarul intrase în biroul lui, după ce ciocănise de două ori în tocul ușii.

Ramón Sánchez, primarul, își ridică privirea din hârtiile sale, mostrele colorate ale pliantelor destinate serbărilor localității, până la care mai rămăseseră doar câteva săptămâni. Îl străpunse cu privirea pe secretarul său. Era singurul din echipa lui municipală care i se adresa cu apelativul „dumneavoastră“ și singurul căruia nu îi era deloc teamă să se năpustească în biroul lui fără să aștepte

obligatoriul „intră“, pe care primarul îl adresa tuturor. Se gândi că, dacă nu ar fi atât de al naibii de eficient, ar fi ocupat un loc de frunte la prima sa criză municipală.

– Ce s-a întâmplat? întrebă fără să-și iasă din fire, căci doar de aceea era de trei legislaturi în această funcție, mandatul din urmă fiind obținut cu o majoritate absolută de voturi, ceea ce ar face pe oricine să stea liniștit timp de patru ani.

– Un accident la lucrările de la biserică, domnule primar!

Ramón făcu o grimasă. Un accident de muncă la niște lucrări municipale nu era niciodată o veste bună, dădea întotdeauna prilejul opoziției să pună întrebări referitoare la siguranță, la licitația pentru contract și la alte fleacuri de-astea.

– Îmi povestești pe drum, zise în timp ce se ridică de la masă.

Muncitorii îndepărtaру molozul, înlăturând cu grijă ultimele bucăți de cărămidă căzute peste trupul care se odihnea după zidul dublu abia dezvelit de vîrful târnăcoapelor. Când muncitorii se îndepărtaру, Nuria Rubio, doamna inspector de la Patrimoniu Comunității Autonome din Castilla-La Mancha, se cățără pe schele cu agilitatea pe care i-o dădeau cei treizeci și trei de ani ai săi și obișnuința numeroaselor lucrări pe care le avea la activ.

Când ajunse pe platforma superioară, la trei metri deasupra solului, se aplecă în spațiul gol lăsat de zidul prăbușit și mătură cu raza lanternei întunericul care inunda camera recent descoperită între zidul principal al bisericii și peretele fals.

Nu încăpea nicio îndoială. Ceea ce odihnea în adâncul firidei era un corp uman. Rămășițele scheletice ale unui călugăr, după veșmântul cu care era îmbrăcat. Lângă el se întrevedea trei obiecte nedeslușite, înfășurate în pături vechi și pline de praf.

Plescăi din limbă de vreo două ori și stinse lanterna înainte de a coborî din nou de pe schela metalică. În cel mai bun caz, acea descoperire va paraliza lucrările câteva săptămâni. Planurile ei se năruiau din nou. Își scutura praful de pe mâini pe pantalonii groși pe care îi purta la locul de muncă, pentru că „pe șantiere și la siturile

arheologice nu se merge niciodată în fustă“, un sfat din partea veteranelor, când deodată auzi în spatele ei o voce familiară. Cea a lui Ramón Sánchez, primarul, care tocmai intrase cu secretarul său. Păreau să aibă o discuție aprinsă.

– Dacă nu există răniți, nu este un accident, Luis – părea să-i dea lecții pe un ton calm –, cel mult este un „incident“, dar nu un accident, futu-i! Hai să învățăm să folosim corect limbajul, că numai sperieturi trage omul cu voi!

Supărarea lui păru că dispare imediat ce o zări pe Nuria înconjurate de muncitori. Se apropie de ea cu un zâmbet sincer.

– Doamnă inspector Rubio, este o placere să vă revăd în localitatea noastră.

– Regret că v-am pus pe drumuri, domnule primar – Nuria îi strânse mâna pe care el i-o întinsese –, însă trebuia să vă informez în legătură cu cele petrecute.

– Important este că nu a fost niciun muncitor rănit, vru acesta să se asigure că a primit informații exacte.

– O, nu. A fost o surprare parțială. Zidul s-a prăbușit în golul dintre pereți. Asta s-a întâmplat când s-a început repararea părții superioare a acestui zid, zise arătând peretele despărțitor acoperit cu schele. *Obiectul* dinăuntru nu mai putea fi demult afectat de bucațile de cărămidă.

– Un corp uman, se pare.

– Da. Din căte am putut să-mi dau seama de pe platforma superioară pare trupul unei persoane îmbrăcate în sutană. Poate un călugăr. Până nu scoatem cadavrul, nu pot fi sigură de asta. Lângă corp există încă trei boccele. Nu le cunoaștem conținutul.

– Ar putea fi rămășițe umane? întrebă primarul cu o urmă de neliniște.

– Sunt prea mici pentru a fi trupuri întregi, îl linisiță Nuria.

– Ar putea fi cadavre ciopârțite, domnule primar, sugeră secretarul.

Ramón se întoarse către el și îl străfulgeră cu privirea.

– Luis, te duci chiar acum la primărie și mă aștepți acolo, până termin de vorbit cu doamna inspector Rubio.

Secretarul se întoarse pe călcâie și ieși cu pas ușor din biserică. Nu era cazul să-și încerce și mai mult norocul. Când Ramón îl văzu ieșind pe poartă, se întoarse din nou spre Nuria.

– Ei bine, spuse primarul încercând să minimalizeze importanța descoperirii, se știe deja că într-o biserică este normal să dai peste resturile pământești ale unor preoți...

– Nu am spus că ar fi un preot, am zis călugăr sau monah, preciză Nuria. Iar ceea ce am găsit nu este un mormânt. Trupul era zidit. Nu există nimic normal în toate astea, domnule primar!

– Înțeleg. Ați chemat Garda Civilă? Dar Tribunalul? – Ramón preferă să iasă din jungla în care intrase pentru a începe să se deplaseze pe teritorii pe care le cunoștea mai bine. Va trebui ca trupul să fie luat de acolo, sugeră el.

– Am auzit că secretarul dumneavoastră lua legătura cu cazarma din Argés. De asemenea, a folosit telefonul mobil pentru a suna la judecătoria din Toledo. Un bărbat cu o imagine bogată, dar eficient, încercă Nuria să sară în apărarea nefericitului funcționar.

– Dar preotul? Don Simón este la curent cu toate astea? întrebă din nou primarul.

Pentru că Ramón, în ciuda faptului că era socialist și nu se mai împărtășise de la prima sa comuniune, știuse să păstreze întotdeauna o relație subtilă cu ierarhia ecclaziastică din localitate. Restaurarea bisericii San Felipe y Santiago Apóstol era aproape un proiect personal al său. Reușise să obțină subvenția în continuare, chiar împotriva opiniei Federației Socialiste din Toledo, care ar fi preferat să mărească sala polivalentă.

– Don Simón era cu noi când a căzut peretele, îl lămuri Nuria. Chiar acum se află în biroul său din sacristie și vorbește cu arhiepiscopia.

– Bine, deci totul ne arată că vom avea o zi agitată și că localitatea noastră se va umple de oameni. Scoase din buzunarul pantalonilor un Motorola de ultimă generație și formă un număr din memoria

acestuia: Luis (vorbea cu secretarul), dă-le ordin gardienilor publici să înconjoare biserică, vreau o patrulă aici toată ziua, să nu intre nimeni fără autorizația mea, a doamnei inspector sau a preotului. Și, mai ales, nu vreau ziariști aici, până nu pregătim o declarație. Anulează-mi agenda pentru întreaga săptămână și convoacă o adunare pentru mâine. Vin chiar acum la primărie, nu te mișca de acolo. Și închise.

Ramón își frecă mâinile cu un gest prost disimulat de satisfacție. Nu strica puțină acțiune pentru o localitate atât de liniștită și de mică precum a sa. De fapt, astfel de crize tindeau să-l tonifice și chiar să-l reîntinerească.

– Doamnă inspector, spuse adresându-i-se cu un zâmbet strălucitor, va trebui să mă scuze. Trebuie să dau niște telefoane și să alcătuiesc un mic comitet pentru a rezolva acest „incident“. Contez pe colaborarea dumneavoastră, desigur.

– Mă tem că sunt obligată să o fac, domnule primar. Și ea știa să zâmbească precum un politician.

Fuse o zi de lucru lungă și grea, dar la miezul nopții consilierul municipal a obținut, în sfârșit, un acord care părea să satisfacă toate părțile.

Zidul fals se dovedise a fi, în cele din urmă, o adeverată cutie plină de surprise. Scoaseră de acolo trupul mumificat al unui călugăr și trei pachete cu conținut surprinzător. Cel mai mare dintre ele conținea o sculptură policromă a Fecioarei Neliniștilor, patroana localității, considerată pierdută de pe vremea Războiului Civil¹. Nu era prea valoroasă, fiind realizată la sfârșitul secolului al XIX-lea și donată parohiei de către marchiza de Sonseca, veche moșiereasă. Don Simón a adus drept doavadă de necontestat a autenticității icoanei fotografii vechi din arhiva parohiei. În urma examinării acestora de către comisia improvizată, nimeni nu a mai avut

¹ Războiul Civil Spaniol (1936-1939) dintre republicani și naționaliștii loiali generalului Francisco Franco. (n.red.)

îndoieți cu privire la faptul că era vorba despre sculptura dispărută. S-a stabilit de comun acord ca sculptura să rămână în biserică San Felipe y Santiago, dominând altarul capelei, aşa cum o făcuse până în 1936, anul fatidic.

Aparent, piesa sculpturală nu suferise nicio stricăciune în locul unde fusese închisă, încrucișat peretele dublu avusese efectul unei camere de izolare uscate și inexpugnabile, pe durata acelor șaptezeci și doi de ani de recluziune forțată. Lucrările minuțioase de curățare și restaurare a sculpturii urmău să fie efectuate într-o sală special amenajată în Biblioteca Municipală, de tehnicieni specialiști în conservare de la Patrimoniu Comunității. Doamna inspector Rubio estimă că acele lucrări se vor finaliza odată cu terminarea restaurării bisericii, în octombrie sau noiembrie.

Redeschiderea bisericii în toată splendoarea ei, odată finalizate lucrările, va avea o strălucire neașteptată prin reapariția imaginii pierdute a patroanei localității, după cum a avut grija să le menționeze primarul lui don Simón și secretarului arhiepiscopiei, care erau vizibil satisfăcuți de hotărârile luate.

Cel de-al doilea pachet conținea o carte. De fapt, un manuscris: *Navigatio Sancti Brendani abbatis*, „Călătoria pe mare a abatului San Brendano“. Pe ultima pagină apărea datată în anul 555 d.Hr. Starea manuscrisului era impecabilă, motiv pentru care doamna inspector de la Patrimoniu a considerat, aparent pe bună dreptate, că exemplarul era un fals. Secretarul arhiepiscopiei, care părea să aibă unele cunoștințe de paleontologie, a susținut verdictul funcționarei și și-a pierdut interesul față de manuscris. Urmând indicațiile Nuriei Rubio, s-a decis mutarea cărții la Biblioteca Națională din Madrid pentru autentificare în laboratoarele acesteia, considerate cele mai moderne și mai fiabile din Spania.

Oricare ar fi fost rezultatul analizei, *Navigatio* urma să revină în localitate. Locul final unde va fi expus manuscrisul va fi stabilit de comun acord între parohie și primărie.

Cea de-a treia descoperire nu era mai puțin surprinzătoare. Un mare glob de cristal care avea un orificiu astupat cu un dop din

argint. În glob se aflau o enormă pană de pasăre, albă ca zăpada și ceva ce semăna cu niște șuvite de păr blond extrem de fin. O bucată de papirus cu o inscripție în latina clasică detalia incredibilul conținut al recipientului din sticlă. Spunea astfel: „Pană și păr de înger găsite la intrarea Sfântului Mormânt, în a treia zi de la învierea și ridicarea la ceruri a Domnului Nostru Isus Hristos“.

Nuria nu putu să nu zâmbească traducând textul. Brusc, simți o mare curiozitate pentru călugăr. Dacă acesta avusese vreo legătură cu conținutul celor trei pachete, i-ar fi plăcut să-l fi cunoscut în viață, pentru că sigur avea de povestit o istorie interesantă. Față de pana îngerului, secretarul arhiepiscopiei s-a arătat inflexibil. Presupusa relicvă trebuia trimisă la Roma pentru analiză și autentificare, operațiuni care vor fi făcute în laboratoarele Vaticanului. Cu cea mai mare discreție. Presei i se va vorbi despre descoperirea unei posibile relicve, dar nu i se va da niciun amănunt despre natura acesteia.

– Prea des e jignită biserică de dușmanii ei, ca să le mai dăm și noi apă la moară, a argumentat secretarul cu sprijinul inimii al lui don Simón.

Și nu se opuse nimeni.

Trupul nefericitului călugăr fu trimis la Institutul de Medicină Legală din Madrid, după ce un judecător autoriză scoaterea și transportarea lui în capitală, prevăzând o autopsie complicată și o identificare, în cel mai bun caz, complexă.

Primarul încercă să obțină măcar o informație de la medicul legist care realizase prima examinare a cadavrului la fața locului.

– De cât timp credeți dumneavoastră că este mort? A fost o moarte naturală sau violentă? îl hărțuia edilul-șef cu întrebările.

– Oricum, las globul de cristal în laborator. Veți primi informații mai târziu, doar atât îi răspunse în doi peri medicul legist.

„Un tâmpit, medicul ăsta“, își spuse Ramón. Nu înțelesese semnificația întrebărilor sale. Nu erau întrebări neîntemeiate, nici gratuite, căci el avea un al șaselea simț pentru a detecta problemele când acestea de-abia se zăreau.

– Ei bine, doamnelor și domnilor, spuse primarul, ridicând tonul vocii peste conversațiile membrilor precipitatului său comitet de criză. Se pare că am ajuns la un acord minim care mulțumește pe toată lumea. Prin urmare, propun să semnăm actul și să stabilim o conferință de presă, pentru care această primărie oferă cu plăcere sala de concerte a bibliotecii municipale chiar pentru ziua de mâine.

Toți fură de acord. Se semnă actul și se fixă pentru a doua zi la zece dimineață conferința de presă, în cadrul căreia membrii comisiei aveau să răspundă la toate întrebările pe care tinerii și amabili ziariști vor dori să le adreseze.

Ramón își luă rămas-bun de la toți în ușa primăriei cu strângeri de mâini prietenoase, în timp ce flash-urile fotografilor și reflectoarele camerelor de televiziune le luminau fețele.

Pe chipurile tuturor membrilor comisiei se citeau epuizarea și oboseala unei lungi zile de lucru. Mai puțin pe chipul primarului, care părea în plină formă, în timp ce ctea un comunicat simplu, prin care convoca ziariștii a doua zi pentru a le da, într-o conferință de presă, informații detaliate despre tot ceea ce se întâmplase.

Își vârî foia într-un buzunar al hainei și le adresă tuturor unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale sale. Le zâmbea cu adevărat. Mâine, Cobisa, localitatea sa, va apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor și va deschide buletinele de știri ale tuturor posturilor de radio și canalelor de televiziune.

În următoarele zile, Cobisa va fi știre de actualitate în toată țara. Localitatea, biserică San Felipe y Santiago, călugărul, Fecioara Neliniștilor, cărțoiul său și pana îngerului. „Păcat că mai sunt aproape trei ani până la următoarele alegeri“, gândi primarul după ce îi salută pentru ultima oară pe jurnaliști și închise ușa primăriei.

CAPITOLUL II

PROFESORUL SEBASTIAN CAMERON ÎN MADRID,
7 IULIE 2009

Capită II. N.S.B.a. Brendanus ţine șapte zile de post, își adună călugării și le comunică hotărârea lui; vor porni la drum către Terra Repromissionis Sanctorum.

Femeia-gardian de la Biblioteca Națională din Madrid verifică legitimația de cercetător pe care bărbatul acela cu mutră de strain i-o înmânase la punctul de control de la intrare. Sebastian Cameron Coe, citi ea numele. „Englez sau american“, puse pariu în sinea ei. Tipul îi zâmbi. „American, conchise, englezii nu încearcă niciodată să agațe cu atâtă tupeu o femeie.“

Privি fotografia de pe mica legitimație pentru a se asigura că respectivul Sebastian Cameron Coe era același cu individul pe care-l avea în față ei. Bărbat, trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat cu pantaloni de culoare caramel, cămașă de un alb imaculat scoțându-i în evidență bronzul superficial și o haină bleumarin de genul celor pe care le poartă snobii vara.

Un american foarte europenizat, dintre cei care călătoresc, de obicei, pe Bătrânul Continent. Tipul nu arăta rău, recunoscu femeia în timp ce scotea dintr-un sertar formularul pentru controlul vizitelor. Cu un ritual atent, în timp ce scruta chipul vizitatorului,